

הרגלים רעים – קטעים מהספר

3.

אנאבל, הנרקומנית, משמשת כמטפלת של עמירם. עכשיו עליה לאסוף אותו ממרכז ההשתלות בבית החולים וללוות אותו הביתה. אבל היא מעדיפה לקחת אותו לביקור במוזיאון לטבע, ושם היא נוטשת אותו. למזלו של עמירם, למוזיאון נקלע פקד אמיל חורי ממשטרת ישראל (ששליחותו בלונדון מצטלבת בדרכם של בן ציון האב ושותפו למבצע הסהרורי).

בית החולים סיינט אגנס, מרכז ההשתלות

עובר שבוע, ושוב מגיע יום שישי. חודש מתחיל. יום ועוד יום ועוד. הם מצטרפים זה לזה, מצטופפים כמו גולות על מיתר של חשבוניייה. כמו חרוזים על חוט. כמה נשארו עוד? לפני ארבעים שנה העפילו אמא ועמי הקטן לצוק הכורכר של גן העצמאות והשקיפו משם על הגוש הכחול שהתעגל אל האופק. "כמה זמן זה החיים?" שאל עמי. הוא זוכר שהדליקה סיגריה בין כפות ידיה, חשבה וחשבה ואז הושיבה אותו על ברכה ואמרה: "שנייה אחת, זה מה כל מה שאדם צריך כדי להכיר את כל הצבעים שהעיניים שלו רואות. בתנאי שהוא לא עיוור, כמובן. אבל בשביל להכיר את כל הרגשות שבלב זריך הרבה הרבה זמן. זה החיים. הבעיה היא שישי כאלה שזה קורה להם מהר מדי." ואז התחילה השמש לרדת והבריזה הפכה אדומה ומלוחה ונהיה קר. הם לא דיברו יותר על החיים אף פעם. "עמירם?" קול מוכר מחלחל ועובר דרך מעטפת האובך הסוגרת על ראשו.

"כן, הוא עונה בעברית. האם זאת אמא? או שאולי אסתי? עיניו בוהות בחלל כמו עיני עיוור.

"עמירם?" מנסה אנאבל שוב. היא מנערת את כתפו בעדינות.

ראשו תלוי על צווארו כמו פרי שעומד לנשור מענף דק. על ברכיו מונח ספר ואצבעו תקועה בתוכו כסימנייה בין העמודים הראשונים. "בוא, צריכים ללכת," אומרת אנאבל. היא דוחפת את הספר לכיס מעילה, אוחזת את עמירם בבתי שחיו ומושכת אותו למעלה. אין לה כל קושי להניף אותו.

מעבר לזכוכית המפרידה בין המשרד לחדר ההמתנה צופה בהם פליסיטי. היא יוצאת מהמשרד וניגשת אליהם.

"הכול בסדר?" היא שואלת.

"אם אני מצליחה להרים אותו אז זה אומר שבכלל לא הכול בסדר," אומרת אנאבל, "הוא ממש לא שוקל כלום."

עמירם, שהתעורר בינתיים מהזיותיו, נפרד מהזרוע התומכת בו, מתמתח ומיישר את בגדיו. הוא מצביע על אנאבל ומנסה לערוך טקס היכרות רשמי בינה לבין פליסיטי. "זאת אנאבל, המטפלת שלי, וזאת..." הוא מצביע על פליסיטי, אבל נראה שאינו מצליח לזכור את שמה. הוא דופק על רקתו ועוצם בחוזקה את עיניו. "זאת..." הוא מנסה שוב.

"פליסיטי נורדן," עוזרת לו פליסיטי, "מנהלת מרכז ההשתלות ומתאמת." היא מושיטה את ידה. חיוכה נפרש כמו קיר של אריחי חרסינה. אנאבל לוחצת את היד ואומרת: "אנאבל לואיז מרגרט ביאטריס פרצ'יילד לה-קלרק, מתבוננת חברתית."

"מתבוננת חברתית? מה עושה מתבונן חברתי?"

"מתבונן, בעיקר."

"כמו אנתרופולוג?"

"לא בדיוק. המתבונן לא מנסה להסביר שום דבר. או לנסח. הוא רק מתבונן באנשים.

וכשהוא לא מתבונן באנשים, הוא מתבונן בעצמו. מסתכל פנימה, אם את מבינה למה אני מתכוונת."

"כמובן."

עמירם נאחז פתאום בידה של פליסיטי, והיא פורשת בשבילו שוב את חיוכה הנדיב.
"אני מצטער", הוא אומר, "לפעמים אני באמת מבולבל לגמרי."
"אני יודעת. זאת המחלה," אומרת פליסיטי. עיניה מנחמות אותו. ואחר כך, כשהוא
ואנאבל כבר מדשדשים במסדרון היא קוראת אחריהם: "תיקחו מונית ישר הביתה, ואל
תרשי לו להתרוצץ. הגוף שלו צריך מנוחה. הרבה מנוחה."

מונית

"אני לוקחת אותך עכשיו למקום הכי מעניין בלונדון," אומרת אנאבל. רחובות שטופי
גשם ומלאי אור נמרחים בחלון. לרגע אחד מציפה את עמירם הרגשת אושר שהיא חזקה
מהכאב, גדולה מהייאוש, צלולה מהפחד. זה בטח איזה תרופה שנתנו לי, הוא חושב.

מוזיאון הטבע

זברות קפואות מלחכות עשב. שתי פילות ופילון עומדים מאחור. ג'רפות לועסות צמרת
עץ. ברקע, עמוק עד להרים, משתרעים מרחבי הסוואנה האפריקאית תחת שמים
בוהקים. בארון שממול שוכבת לביאה, ושלושה גורי אריות משתעשעים לידה ללא
תזוזה. עיני הזכוכית שלה מייסרות את המבקרים הבודדים המשוטטים בקומה השנייה
של מוזיאון הטבע.

עמירם נשען באפיסת כוחות על חלון תצוגת הסוואנה. "אין לי כוח, אנאבל," הוא
ממלמל, ונותן לה להוביל אותו אל הספסל. היא מתיישבת לצדו, תולה רגל על ברך.
"את יודעת, פעם, כשהייתי סטודנט, ראיתי סרט על איש שמגיע מהעתיד שאחרי
מלחמת העולם השלישית כדי לפגוש בחורה שהוא זוכר מהעבר שלו. הם נפגשים
במוזיאון הטבע. הם נפגשים בהווה, שהוא גם העבר של אותו איש, שבעצם כבר חי
בעתיד."

"אני לא מבינה כלום," אומרת אנאבל, "זה הבלבול שנובע מהמצב המחלתי שלך או
שזה התרופות שדופקות לך את הראש?"
"תקשיבי. מדובר במדע בדיוני. הגיבור חוזר בזמן באמצעות תמונת זיכרון אחת חזקה."
"אוקיי, זה נשמע די קל. כל אחד יכול לעשות את זה. קח איזה זיכרון מלפני עשרים,
שלושים שנה ותחזור איתו לעבר הבריא שלך."

"טוב, אני אנסה," אומר עמירם ועוצם את עיניו. גביניו מתכווצים. "אוקיי. היום שבו אבא שלי לוקח אותי בפעם הראשונה לקבר של יאיר, זה האיש שהיה המנהיג של הארגון המחתרתי שלהם. הנה אני עומד שם בדם מתוח מאחורי גבו של אבא שלי, והוא קשה וקר, כמו המצבות מסביב."

"עזוב," קוטעת אותו אנאבל. רגלה רוקדת בחוסר מנוחה. "עם כאלה זיכרונות מדכאים יותר טוב שתישאר כבר איפה שאתה עכשיו."

אבל עמירם ממשיך: "הייתי בן שלוש-עשרה." הוא פוקח את עיניו ומביט בפליאה בפולחים סביבו. "זה היה בעצם היומולדת שלי," הוא אומר, "זה מה שאבא שלי נתן לי בתור מתנה לבר-מצווה – עלייה לרגל לקברו של גיבור המחתרת."

אנאבל מאבדת עניין בדבריו של עמירם. "מה השעה?" היא מרימה את פרק ידו הרפוי ומסתכלת בשעון. "אתה יכול לנוח קצת בינתיים, אני מיד חוזרת." היא קמה פתאום ומתחילה להתרחק ממנו.

"לאן?" הוא מושיט אליה יד כבדה שמאחרת לתפוס בכנף מעילה.

"תישאר רגע כאן, אני מיד חוזרת," היא קוראת אליו מקצה המסדרון.

"חכי!" הוא צועק אחריה.

אבל היא מדלגת במורד המדרגות ונעלמת.

אי שם בסוואנה

עוברת דקה. אולי שעה. אולי יותר.

"אתה מתכוון לשבת כאן עוד הרבה זמן?" שואל אותו קול בעברית. "יש לך עוד עשר דקות עד שעת הסגירה."

עמירם מרים את עיניו ורואה את בבואתו של אמיל חורי ליד פוחלץ הלביאה.

"מה השעה?" שואל עמירם באנגלית.

"עשרים לשש," עונה חורי בעברית.

"מעניין כמה זמן אני יושב כאן," מהרהר עמירם בקול רם.

"זה בטח תלוי מתי הגעת הנה."

"אני לא יכול לזכור," אומר עמירם, "זה היה מתישהו בצהריים."

"בכל מקרה, מצאת את המקום הכי טוב בכל המוזיאון."

"הכי טוב?" עמירם מרגיש לרגע מבולבל כמו ילד הנקלע לדיאלוג של מבוגרים ומתקשה להתחקות אחרי תוואי השיחה. אבל מבטו הקשוב של איש שיחו, החוקר המיומן, מאלץ אותו להתרכז. "ליד האריות, אתה מתכוון?"

"בדיוק," אומר חורי.

"מדובר באריות מתים."

"כן, כמה עצוב. כל מה שיש כאן זה רק חיות מתות," חורי מביט סביבו ונאנח. "את המוזיאון הזה הקימו בתקופה שהטבע עוד נחשב לקישוט של האנושות."

"בייחוד חבל לי על הגורים האלה," אומר עמירם.

חורי מתיישב על הספסל ומותח את ידו על המסעד מאחורי עורפו של עמירם. הוא אומר: "לאבא שלי היה פתגם: אם אתה רואה את ניבי האריה, אל תחשוב שהוא צוחק. זה היה הפתגם החביב עליו. הוא היה רופא שיניים."

"אני חושב שבכלל, הדור של ההורים שלנו, דור מקימי המדינה, הוא דור חובב קלישאות," אומר עמירם. "זה כנראה עוזר להם להרגיש נוח עם צרות האופק שלהם."

"רק שאבא שלי לא הקים שום מדינה," צוחק חורי, "יהיה אולי נכון יותר להגיד שהוא איבד מדינה."

פניו המורכנות של עמירם מציצות בחורי מעבר לכתף. "סליחה, חשבתי שאנחנו באותו גיל," הוא ממלמל. שוב נדמה לו שהוא מאבד את המיקוד.

"אני ערבי," אומר חורי, "נולדתי בגליל, בכפר שאף אחד לא מכיר." הוא מושיט את ידו. "נעים מאוד, אמיל."

עמירם לוחץ את היד. "אני עמירם," הוא אומר. חדות השיחה שלו נגוזת. "איך... איך... איך... איך בעצם ידעת שאני מדבר... אה... מדבר... זאת אומרת... עברית?"

"זכרתי אותך. הגעתי איתכם, איתך ועם אביך, באותה טיסה מתל אביב. היה קשה לא לשים לב אליכם."

"לרגע חשבתי שאולי מישהו שלח אותך הנה לחפש אותי."

"לא, לא, לא. במקרה אני כאן. באתי לחנות של המוזיאון, לקנות בובה של דינוזאור לבן שלי. הוא אוסף דינוזאורים, אתה מבין, אז הוא ביקש שאביא לו..." חורי מושך פתק מהכיס וקורא ממנו, "...פ-כי-צ-פ-לו-זאורוס. אבל מצאתי רק..." הוא הופך את

הבובה בידו וקורא את האותיות המוטבעות על בטנה, "פ-ר-זאורו-לופוס. תראה איזה כרבולת יפה יש לו."

"לי, דרך אגב, אין ילדים," אומר עמירם. הוא לוקח את הבובה, מניח אותה על כף ידו ומתבונן בה.

"אז תחשוב כמה כסף אתה חוסך," מגחך חורי, "הבובה הזאת עלתה לי שלושה וחצי פאונד."

"אתה בטח מתגעגע אליו," אומר עמירם.

"כן, אני באמת מתגעגע," אומר חורי. הוא מחזיר את הבובה לשקית ואז מביט בשעון, מתרומם מהספסל ומכין את עצמו לפרידה.

"רגע," אומר עמירם, "אולי אתה יכול לעזור לי. אני חולה. מאוד חולה. קרתה לי תקלה, והמלווה שלי השאירה אותי כאן. מין אי הבנה, אפשר להגיד, ואני חייב לחזור הביתה לקחת תרופות."

"אין בעיה, נזמין מונית."

"אבל אני לא בטוח שאני זוכר את הכתובת," אומר עמירם, "זאת המחלה הזאת, אתה מבין, המחלה. היא גורמת לי להיות קצת מבולבל."

"אל תדאג, אני יכול לברר בקלות איפה אתה גר," אומר חורי. הוא נוטל את זרועו של עמירם ועוזר לו להתרומם. "יאללה, בוא נצא לפני שיסגרו אותנו כאן עם כל הטבע הזה."

עמירם מביט שוב בלביאה. נדמה לו שהיא צוחקת.

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות

